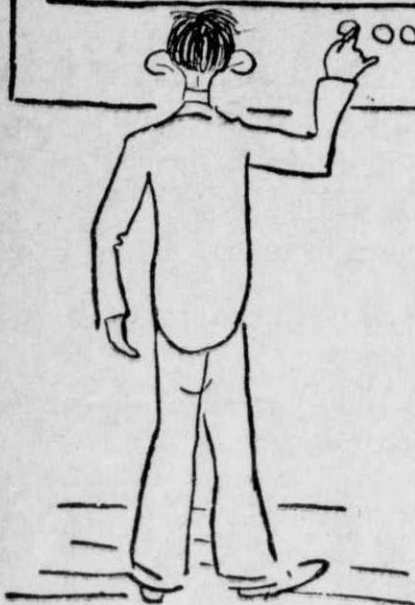

20.000,000 ἄμυγδ.
16 δραχμ.
900,000

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Πρώτη έφερεν την ανοιξιάτικη πνοή, ή μυγδαλιά, στην κρυωμένη φύσι. Τά λουλούδια της, λευκά, άθρα και ύπορρόδινα — άσπιλος άγνότης ούρανού και άγγελικόν έρύθημα επί της γής — ήσαν ένα πλήθος από σήμαντρα, που σημαίνανε καλές άνοιξεως ήμέρες.

Όταν μάλιστα, έζέσταναν λιγάκι ή ήμέρες και θγαίνανε κρυφά — προσεχτικά, άπ' τις κυμέλες τους ή μέλισσες, μέσα στού ήλιου τή χρυσή χαρά, τότε όλο τó δέντρο άντηχούσε και έσήμαινε από χαρωπή βουή κινήσεως, σαν νά γινόντουσαν εκεί άπάνω λειτουργίες για τήν άνάστασι της νέας ζωής, όπου έρχότανε, τής νέας δημιουργίας.

Κάτω στην ρίζα της, σουρνόντουσαν τά έρπετά, περνούσαν τά μαμούδια ή λιαζόντουσαν ή σαύρες

— Είκοσι έκατομμύρια όκάδες μύγδαλα πρós δεκαέξ δραχμάς, έχουμε και λέμε...

κάτι σαύρες με φόρεμα καινούργιο, καταπράσινο, χλωρό, λεπτός και λυγιστός, σωστά λεπτοουργήματα τής έξοχής.

Μόνον τά μάτια τους ήσαν κακά και τó στόμα τους, μεγάλο σαν άβυσσαλέου.

Έκει έρχότανε καμμιά φορά για νά καθήση και ό Νίκος ό Γαρούφαλος, κοινωνιολόγος, καθώς έλεγε, και φοιτητής τών Οικονομικών Έπιστημών. Πολλές φορές έρχότανε, με κάτι κοριτσόπουλα, μαθήτριες του γυμνασίου — πρωτοπορικά πάσης προόδου του χωριού — και έστρωνόντουσαν στον ήλιο.

Έκει τότε τους μιλούσε για συνεργατισμούς και δικαιώματα γενικά παντός διπόδου, επί της γής, περί καταμερισμού τών έργων, και έταιρικών κοινοτήτων τών ανθρώπων και άλλα τοιαύτα και παρόμοια, που τó μικρό, εκείνων, κεφαλάκι με τά κατσαρωμένα τους μαλλιά διόλου δέν τά έννοούσε, ούτε και τά χωρούσε. Μά και τó μεγάλο, του Νίκου του Γαρούφαλου κεφάλι είχε παραφορτωθή από αυτά, είχε παραβαρύνει κι' αναγκαζότανε νά τó κρατή σκυφτό.

— Σκεπτικό τó παιδί, έλεγε ό κόσμος.

Κάποτε τά κυρίτσια τινάζανε τήν άνθισμένη μυγδαλιά και τραγουδούσαν τó γνωστό παληό ρωμαντικό τραγούδι:

Κι' έτίναζε τήν άνθισμένη άμυγδαλιά
με τά χεράκια της,
και γέμισαν άπ' άνθη,
πλάτες κι' άγκαλιά,
και τά μαλλάκια της.

Και τά λευκά τά πέταλα, σε κάθε τίνιγμα, πέφτανε βροχή, και τις στόλιζαν, σαν υφούλες, στα μαλλιά, στις πλάτες τους, στα στήθη που άρχίζανε, τις πρώτες τους φουσκοθαλασσιές και τρικυμίες τους.

Τότε ό Νίκος ό Γαρούφαλος, σηκωνόταν έντρομος, άπλωνε τά χέρια του, σαν νά του συνέβη τίποτα κακό, και φώναζε:

— Μή! Μή! Μή, δεσποινίδες, σας παρακαλώ, Μήν τινάζετε τó δέντρο. Κάθε άνθος που πέφτει είνε κι' ένα μύγδαλο... Φαντασθήτε, αν συμβαίνη κάθε ήμέρα αυτό σε όλη τήν Έλλάδα, τί θά γίνη...

— Τί θά γίνη ;

— Νά, ζημία φοβερή για τήν έθνική οικονομία. Πόσες άμυγδαλιές έχει όλη ή Έλλάς, παρακαλώ; Δυό έκατομμύρια και παραπάνω. Από δέκα όκάδες νά χάση, με τόν άσκοπο και θλαβερό ρωμαντισμό σας, κάθε άμυγδαλιά, έχουμε, άμέσως, μιá άπώλεια από είκοσι έκατομμύρια καρπού. Πρós δεκαέξ δραχμάς ή όκά, μάς δίνουνε τριακόσια είκοσι έκατομμύρια δραχμών ζημία καθαρά! Τριακόσια είκοσι έκατομμύρια μονάχα από τις άμυγδαλιές!... Καταστροφή!... Τό καταλάβατε ; Καταστροφή!

Ζεστάνανε ή μέρες. Δέσανε τ' άμύγδαλα, μικρά, χνουδωτά, φέλινα, που μεγαλώναν - μεγαλώναν, με τις πρωινές τις αύρες, με του ήλιου τά ζεστά χαιδέματα, με τής νύχτας τις μάλακες πνοές. Ήρθανε κατόπιν οι άνοιξιάτικοι χυμοί και άρχισε νά

γαλακτώνη ό καρπός.

Τσιμπήματα πουλιών, τσιμπήματα τών κοριτσιών, χνουδωτές θωπιές και ξυνάδες νόστιμες κι' όρεκτικές. Γεύσεις που γαργαλούσαν, χυμοί που άναστάτωναν...

Χλόη, για ξάπλωμα, στρωνότανε στη γή, με άνεμώνες κεντημένη ροδολες κι' άσπρολούλουδα και κίτρινες, χρυσές μαργαρίτες. Συννεφάκια ταξίδευαν στον ούρανό, σαν θαρκοϋλες εύτυχίας, μέσα στο γαλανό στερέωμα. Ζουζούνια ξεμουδιάζανε και θγαίνανε από τή γή, μαύρα, γυαλιστερά, θωρακωμένα, κερασφόρα, καλλικάντζαροι σωστά και μικροσκοπικά δαιμόνια τών σκοτεινών της γής έγκάτων. Όλα άγαπούσαν, όλα έχαιρόντουσαν τήν άνοιξη, τήν νέα των ζωή, τó ξαναγέννημα της φύσεως.

Χαρά Θεού, του Πλάστου εύλογία, τών πλασμάτων του εύδαιμονία και άπόλαυσις.

Μόνον ό Νίκος ό Γαρούφαλος μπρός σ' αυτήν της φύσεως τή λειτουργία φορούσε τά γυαλιά του και κύτταζε αριθμούς.

— Πενήντα χιλιάδες όκάδες άμύγδαλα, που θά θγάλη τó χωριό, πρós δεκαέξ ή όκά, έχουμε και λέμε...

Πέρασε καιρός, σφίξανε ή ζέστες, έδέσανε τ' άμύγδαλα, έσοβαρεύτηκε ή φύσις, άφησε τά έρωτικά παιγνίδια της, συνεκέντρωθη σε καρπούς στην παιδοκομία της άνανεώσεως.

Άσπρα τ' άμύγδαλα, όπάλινα, όταν τά ξεγύμνωνε κανείς, από τήν πράσινη και χνουδωτή σκληρή καπότα τους, από τó κιτρινωπό πουκάμισο της φλούδας.

Τό ξεγύμνωμα αυτό, κάτι έφερεν ξένο, άπόβαθο, μυστηριώδες και άπροσδιόριστο στον Νίκο τόν Γαρούφαλο. Κάτι ταραχές, άγνωστες ως τώρα γι' αυτόν, κάτι άνατριχιασμούς άνεξηγήτους, κάτι πυρετούς περαστικούς και άκαταλήπτους και κύτταζε τó άπειρο με τά γυαλιά του, και με χανωμένα πειά, τά μάτια του, σαν νάχε καταποντισθή στον έαυτό του...

Κάτω κ' οι λογαριασμοί, κάτω οι αριθμοί, κάτω τά χαρτιά και τά μολύβια.

Πέρα γαλανίζουνε τά θουνά, σαν γλυκειά θερμή πνοή, έφύσαγε τó αεράκι και κάτω εκεί στού βράχου τó κούφωμα, που τρέχαν τά νερά και σχηματίζουνε λάκκο, κάτι τόν τραβούσε, νά τρυπήση μέσα κεί θαθειά, κάτι άναζητώντας, κάτι περιμένοντας, μαζί του νά κρυφτή, μαζί του νά σφιχθή νά άφομοιωθή, άπάνω του.

Τής ύγρασίας ή πνοή, και τó άνήλιο του μέρους, του δρουσίζανε τó πρόσωπο και κατεύναζαν του κορμιού του τους άναστατωμούς και καταπραΰνανε του αίματος τή θράσι, τήν

*Αφθίζανε ή άμυγδαλιές

περίεργη.

Και ήσυχος πειά καθότανε σαν νά περίμενε... Σαν νά περίμενε...

Νά περίμενε; Άλλά τί ;

Πέρασε κάμποσος καιρός. Μεστώσανε για καλά τ' άμύγδαλα, γεράσανε τής άμυγδαλιάς τά φύλλα, άλλα κοκκινίζανε ψηλά, και άλλα πέφταν, κουρασμένα, άφοϋ δώσανε στο δέντρο ό,τι είχανε νά δώσουν πειά...

Ή ζέστη τώρα έθέρμαινε τή γή, κι' ώρίμαζε τους σπόρους και τους καρπούς, θιαστική και γρήγορη, πριν έρθη ό χειμώνας.

Ή έσοδεία τών άμυγδάλων ήτανε καλή.

— Τό χωριό τόσα θά παρήγαγε, τόσα θά έξήγαγε, τόσα θά έπαιρνε για φόρο ή κοινότης, τόσα θά παίρνανε οι χωρικοί, τόσα ό συνεταιρισμός...

Θά κόντευε τó μεσημέρι, όταν κάτω εκεί στη λάκκα του νερού, ένα κοριτσάκι, γλύστρησε. Έγδύθηκε, νομίζοντας πός ήταν μοναχό του. Δέν φορούσε και πολλά. Πράσινο φορεματάκι και κρέμ κομπινέ. Με τ' άσπρα σου μαλλιά και ζόν. Και νάτο τώρα τó άσπρο του

τά γυαλάκια σου!...

σώμα, τὸ δπάλινο σάν ἀμύγδαλο γυμνὸ, κυκλώθηκε ἀπὸ τὰ παι-
χνίδια τοῦ νεροῦ, σάν ζωντανὸ σεντέφι.

Ὁ Νίκος ὁ Γαρούφαλος πλησίασε, ἔβγαλε τὰ γυαλιά του, γιὰ
νά... θλέπη πιὸ καλά. Καί εἶδε... Εἶδε... ἕνα σωματάκι κρουστό
καί σερπετό, νά παίζη, ν' ἀνεβαίνει καί νά καταδέχεται, μέσα στὰ
διάφανα καί καθαρά νερά.

Μύγδαλο σωστό!...

Τότε τοῦ ἦρθε στὸ μυαλὸ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀμυγδαλοῦ, σάν
ἦταν ἀκόμα τρυφερό. Τότε ἠννόησε τὶς ἀγνωστες τρεμούλες,
ποῦ τὸν πιάναν, ὅταν ξεφλούδαγε τ' ἀμύγδαλα ἀπὸ τὰ πράσινα
βελούδινα φορέματά τους καί ἔβλεπε τὸ κάτασπρό τους σῶμα
κρουστό, σφιχτὸ καί ἔτοιμο στὴ διάθεσί του...

Τότε αἰσθάνθηκε ὅλα τὰ μυστήρια τῶν ταραχῶν καί ὅλες τὶς
ἐξηγήσεις τῶν πόθων του τῶν ἀνεξηγήτων.

Καί ἀφήνοντας ὅλες τὶς σημειώσεις καί τοὺς λογαριασμούς,
γιὰ νά τὸς πάρη καί νά τὸς σκορπίσῃ μέσα στὰ σχοῖνα ὁ ἄ-
έρας, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ θεριεμένη βατου-
λιά καί ἐκύτταζε κι' ἐκύτταζε...

Μύγδαλο τὸ σωματάκι της, σωστό, γυμνὸ,
λευκὸ, συντέφι ἀτόφιο καθαρό.

Μύγδαλο ποῦ ἄρχισε πειὰ νά μεστῶνῃ, χω-
ρὶς νά τινάξῃ ἀκόμα ὅλα τῶν λουλουδιῶν τὰ πέ-
ταλα, ὅλα τὰ μύρα τῆς ἀνοίξεώς του...

Καί τότε τοῦ ἦρθε νά πάρη χουφτες-χουφτες,
λουλούδια τῆς ἀμυγδαλιάς καί νά τὰ στρώσῃ,
ἐκεῖ δίπλα στὴν κρυφὴ καί ὑγρὴ φωλιά καί νά
χυθῇ, νά τὴν τραβήξῃ κοντά του τὴν ὡμορφὴ
μικρῇ.

Τότε εἶδε πῶς ἡ ζωὴ δὲν εἶνε μονάχα ἀριθμοί,
προσθέσεις, ἀφαιρέσεις καί ὑπολογισμοί... Τότε
ἐννοίωσε ὅτι ἡ φύσις τραβάει, χωρὶς μαθηματι-
κὰ τὸν δρόμο της, καί πῶς χαρὰ σ' ἐκείνον ὁ-
που θὰ χαρῇ, ὅλες τὶς ἐποχές της...

Καί μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς, ποῦ τὸν ἐκλόνιασαν,
σηκώθηκε. Ἡ παρουσία του τρόμαξε τὸ κορι-
τσάκι ποῦ πετάχτηκε τρεχάτο ἀπὸ τὸ νερό, καί
πῆγε νά κρυφθῇ, γιὰ νά ντυθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ
λόχμη, ἀπὸ μυρτιές, κουμαριές καί σχοῖνους.

Ἀπὸ πάνω στεκόντουσαν, σοβαρὲς καί ἀκίνητες
γεμάτες καρπὸ, ἡ ἀμυγδαλιές. Καί τοῦ ἦρθε νά
τὶς πιάσῃ καί νά τὶς τινάξῃ, στὴ θέσι ποῦ τὸ
κορίτσι ντυνότανε.

Μὰ δὲν ἔπεσαν πειὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν,
ἀλλὰ φύλλα φριγμένα ἀπὸ τὴ ζέστη ποῦ τρίζα-
νε ξηρά...

Πέρασε καί πάλι ἀρκετὸς καιρὸς.

Καί ὅταν ὁ Νίκος ὁ Γαρούφαλος πῆρε τὸ δι-
πλώμα τῶν οικονομολογικῶν ἐπιστημῶν καί τὸν
τίτλο τοῦ κοινωνιολόγου καί γύρισε στὸ χωριὸ
του, οὔτε οικονομολόγος, οὔτε κοινωνιολόγος
ἦταν πειὰ. Ἀλλὰ ἀλλοίμονο καί τρισαλλοίμονο,
δὲν ἦταν οὔτε νέος, "Ἐβγαίνε μὲ τὰ κορίτσια, ἄλ-
λη ἐσοδεῖα κορτισιῶν αὐτῇ, γιὰ τὴν πρώτη εἶχε
παντρευτῇ καί ἄρχισε νά καρποβολῇ, παιδοκομοῦσα. "Ἐβγαίνε ἔ-
ξω στοὺς ἀγροὺς πάλι κι' ἐκεῖνα τὰ διαβολεμένα τινάζανε τὶς
ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές, καί πέφτανε τὰ πέταλα
ἀπάνω τους σάν χιόνι.

Μὰ γιὰ αὐτόν, ἀλλοίμονο τὰ ἄσπρα τῶν ἀν-
θέων πέταλα ποῦ πέφτανε στὰ μαλλιά του χυνόν-
τουσαν ἀπάνω στὰ ἄσπρα του μαλλιά... ἄνθη
τῆς ἐπιστήμης, τῆς σπουδῆς ποῦ στεφάνωναν
τοὺς κροτάφους του.

Κι' ἀπὸ τὴν παληὰ κατάστασί του, δὲν τοῦ μέ-
ναν πειὰ, παρὰ μονάχα οἱ τελευταῖοι στίχοι τοῦ
παληοῦ του τραγουδιοῦ ποῦ ἠχοῦσανε σάν πένθι-
μες καμπάνες στὴν ψυχὴ του:

Καί τότε πάνε... πάνε, πειὰ, τὰ παιχνιδάκια σου,
τρελλὴ γρηά-γρηούλα, μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιά,
καί τὰ γυαλάκια σου... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἡ γῆ ὀλανθισμένη ἐχαιρότανε, καί ἡ σαῦρες, ὀλοκάθαρες
μὲ τὸ καινούργιο, πράσινό τους φόρεμα, ἔβγαναν ἀπ' τὴ γῆ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στὴ Ροδεσία τῆς Ἀφρικῆς, ὅταν ἕνας ἰθαγενῆς τῆς φυλῆς
Μπέμπα παντρευτῇ ὑποχρεώνεται νά συγκατοικήσῃ μὲ τὰ πε-
θερικά του καί νά ἐργάζεται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πεθεροῦ του.

— Στὴ φυλὴ αὐτῇ, ἡ σύζυγος καί ἡ πεθερὰ εἶνε οἱ ἀρχηγοὶ
τῆς οἰκογενείας, ἐνῶ οἱ σύζυγοι ἐργάζονται σάν σκλάβοι σχε-
δόν.

— Τὰ πείσματα τῶν παιδιῶν μποροῦν καμμιά φορὰ νά προ-
ξενήσουν ἀνεπαρόρθωτες καταστροφές.

— Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ρουμανίας ἕνα ἀγοράκι ἡλικίας ἐνηθῆ
χρόνων, ὀνομαζόμενον Ὁρελ Ντραγκομίρ, ἔβαλε φωτιά σὲ ὅλο
τὸ χωριὸ... ἀπειθὴ ἢ μητέρα του δὲν τοῦδωσε...
γλυκὸ!

— Ὁ μικρὸς ἐμπρηστής, φυσικά, θέλησε νά κάψῃ
μόνον τὸ ντουλάπι μὲ τὸ γλυκὸ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ
φωτιά μετεδόθη στὸ στίπι καί κατόπιν σὲ ὅλο τὸ χω-
ριό.

— Ἐνας προνοητικὸς σωφὲρ ταξίδεψε εἰς τὴ Νέα Ὑόρκη
ἔχει πάντα μαζί του μιὰ βελόνα, κλωστή καί ἕνα
λεξικό!

— Τὸ λεξικὸ τὸ διαθέτει γιὰ τοὺς ἐπιβάτες, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔχουν ὀρισμένες γλωσσολογικὰς ἀπορίες. Τὴ
βελόνη δὲ καί τὴν κλωστή στὶς ἐπιβάτιδες, ἡ ὁποῖα,
ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ περίεργος αὐτὸς σωφὲρ, τὶς πε-
ρισσότερες φορές μπαίνουν σὲ ταξί, γιὰ τὸς φεύ-
γουν εἰς... πόντοι ἀπὸ τὶς κάλτσες!

— Στὸ ἀγγλικὸ χωριὸ Τουίντσομύϊρ, τῆς κομη-
τείας Πημπλάσιρ, λειτουργεῖ ἕνα σχολεῖο... μὲ τρεῖς
μαθητὰς καί τρεῖς δασκάλους!

— Τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρὸ οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς
τρεῖς μαθητὰς διέκοψαν τὰ μαθήματά τους, γιὰ τὸ οἱ
γονεῖς των ἐγκατεστάθησαν σὲ ἄλλο χωριό.

— Ἐτσι στὸ σχολεῖο ἔμειναν τρεῖς δάσκαλοι μὲ ἕ-
ναν μαθητῆ. Δηλαδή... Τρεῖς κι' ὁ κοῦκος!

— Μολταῦτα τὸ ἐν λόγω σχολεῖο συνεχίζει τὰ μα-
θήματά του.

— Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ συμπλήρωσε ζωὴν 70 ἐτῶν
ἔχει μιλήσει κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ 13 χρόνια, ἐπὶ 6
χρόνια ἔτρωγε, ἐπὶ 23 χρόνια διασκεδάζε, ἐπὶ 18
μῆνες πλενόταν καί ἐπὶ 23 χρόνια ἐκοιμᾶτο!

— Τὰ παραπάνω ἀποτελοῦν ἕνα μέρος ἀπὸ μιὰ ἐν-
διαφέρουσα στατιστικὴ ἐνὸς Ἀγγλοῦ εἰδικοῦ, ἡ ὁ-
ποία δημοσιεύθηκε τὸν περασμένο μῆνα σ' ἕνα πε-
ριοδικὸ τοῦ Λονδίνου.

— Ἐνα τεράστιο καρότο, ὕψους τριῶν μέτρων, φύ-
τρωσε στὸν λαχανόκηπο τοῦ Δὸν Ζουάν Μαρτινέζ
Σουτύ στὸ Μπουένος Ἀῦρες.

— Μιὰ Ἀμερικανίδα μητέρα ὠδηγήθηκε τελευταί-
ως στὸ αὐτόφωρο Πταισματοδικεῖο, ἐπειδὴ ἔδωσε στὸν τετραε-
τῆ γιου της νά καπνίσῃ ἕνα... τσιγάρο!

— Ἡ μοντέρνα αὐτῇ μητέρα, ἡ ὁποῖα ἔκαμε τὴν στοργικὴ
κροσφορὰ της μέσα σ' ἕνα ταξί, δικαιολογήθηκε στὸ δικαστή-
ριο γιὰ τὴν πράξι της, λέγοντας ὅτι «τὸ ταξίδι ἦταν ἀναιρὸ
γιὰ τὸν μικρὸ» καί θέλησε ἔτσι νά τὸν... τέρψῃ λιγάκι!

— Ἐνας Πολωνὸς γεωργός, ὀνομαζόμενος Βλάντισλαβ Σκι-
ερέζε ἰσχυρίζεται ὅτι μπορεῖ νά προκαλέσῃ βροχὴ, σκορπίζον-
τας πάνω στὸ ἔδσοφος μυστικὰς χημικὰς οὐσίες.

— Σὲ μιὰ δημοσίᾳ ἐπίδειξι τὸ πείραμα τοῦ Βλάντισλαβ ἐπέ-
τυχε ἀπολύτως.

— Γιὰ νά ἀντιληφθῆτε τὸ μέγεθος τῆς τσιγγουνιάς τῶν Σκω-
τσέζων, σᾶς ἀναφέρουμε τὸ παρακάτω αὐθεντικὸ περιστατικόν!

— Ἐνας ναυτικὸς ἀπὸ τὸ Ἀμπερντιν τῆς Σκωτίας εἶχε ἐπι-
κεφθῆ ἐδῶ καί δέκα χρόνια τὸ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας καί
ἀγόρασε ἐκεῖ ἕνα ρολόγι, μὲ τὴ συμφωνίαν ὅτι ὁ πωλη-
τῆς τοῦ ρολογιῦ θεῖ ἦταν ὑποχρεωμένος νά τοῦ τὸ
ἐπιδιορθώσῃ καί νά ἀντικαθιστᾶ κάθε ἐξάρτημά του
ποῦ θὰ καταστρεφόταν ἐφ' ὅσον θὰ ζοῦσε.

— Ὡς τώρα ὁ ναυτικὸς αὐτὸς γιὰ νά ἐπισκευάξῃ τὸ
ρολόγι τοῦ ἔχει κάνει πέντε φορές τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ
Σκωτία στὴν Αὐστραλία—δωρεάν φυσικά. Πῶς εἶ-
πατε :

— Τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα ἀλληλοτρῶγονται μεταξὺ
τους.

— Ὑπάρχουν συχνὲς περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες
τὸ μεγάλο ἀητόπουλο μπορεῖ, σὲ ὄρες πείνας, νά κα-
ταβροχθίσῃ τὸ μικρότερο ἀδελφάκι του.